

тност, а е отправена към деактуализираната, но неимоверно жива Ботева лирическа текстовост у Яворов („туй що, глупци, вий, не знайте, / позор ли е или слава“). Ненадейната отпратка в чуждия изказ, от своя страна, провокира появата на нещо близко, познато, и безспорно *яворовско*: трепетната боязнь пред непохитената невинност, отрепетиран мотив в „Две хубави очи“ (1906), „Далеко си“ (1906–1907) и „Молитва“ (1908). Изявлението на лирическия Аз „Отдавна вече бдя – пребродох своя ден...” може да възприемем като контаминиране на два образа, на две взаимноизключващи се позиции: пасивната, страдаща *майка* („Молитва“) и лутация се *странник* („Напразно, майко“, „На сестра ми“, „Без път“). Позицията *до прозореца* предопределя лишаване от активност, омъдряване, женскост⁷⁴. Трябва обаче да отбележим, че копнежът по синтез на двата образа е проявен и в „Зов“ (1908): „гъстее мрак, готов и мене да пребули.“ *Булото* (нека припомним и *чезнат равнища пребулени вече*) несъмнено е призовавано в Яворовите текстове като атрибут на *земното* и *женското*, на материалната емпирия. Във „В часа на синята мъгла“ *бдението* – състояние, съчетало покоя с напрегнатостта, – съвсем закономерно поражда аналогичен на „Зов“ мотив: „на прозореца завесата пред мен / да падне чакам аз.“ Очакването на *нирвана* успоредява визията на тревожното, ураганно битие („Аз зная що е пек, аз зная що е буря“), позната от „Нощ“, „Шепот насаме“ III, „Среднощен вихър“, с трафаретния за по-късния Яворов мотив *успокоение/охлаждане*. Опозицията *жар – хлад* е структуроизграждаща в ред текстове на поета, но репрезентативно изведена в „Блян“, „Благовещение“, „Нирвана“, „Сафо“. На практика като начално-финална текстова рамка тя функционира още в „Градушка“ (*огнено слънце – леден вихър*). *Охлаждането* на битието и на човешките пориви в Яворовите текстове често е съпроводено от клиширания знак на покруса и унижение: *чела ще наведете* отвежда към „забравен“ стих от журналния вариант на „Гра-